

Tattoo

U kunt hem beslist nog. Popeye de zeeman die talloze malen met halsbrekende toeren zijn geliefde Olijfje uit allerlei benarde situaties redden. Hij haalde de kracht daarvoor uit het leeg eten van talloze blikken spinazie. Oorspronkelijk was hij een bijfiguur, maar hij werd zo populair dat hij in die strip de hoofdfiguur werd. En behalve het leegeten van spinazieblikken had hij nog een bijzonder kenmerk. Hij had op beide onderarmen een tatoeage in de vorm van een anker.

Het hebben van een tatoeage was voor een zeeman in feite niets bijzonders. Het hoorde bij zijn vak en uitstraling. En als we een zeeman met een tatoeage zagen keken we vol ontzag naar hem en zeiden tegen onze ouders: 'Kijk eens mama, daar heb je een zeeman'. En hij heeft een anker op zijn arm, mooi hè. Onze geliefde ouders vonden het hebben van een tatoeage eigenlijk niet zo mooi, vonden het ook wel wat ordinair en lieten dat vaak ook blijken. Dat was zeker het geval als de betreffende zeebonk zich niet had beperkt tot het laten aanbrenge van een eenvoudig anker of het embleem van de mariniers, maar zijn lichaam had versierd met een afbeelding van allerlei meerminnen of ander schoon vrouwvolk. Dan werd de betreffende man nog eens goed nagekeken en werden er heel wat hoofden geschud van 'ut most nie meugen'.

Lang bleef het bij een flink aantal enkelingen met een bescheiden huidversiering, maar in de laatste tien jaar mogen we van een explosie spreken. Vooral in bepaalde takken van sport is dat het geval. Bij het EK-voetbal zagen we heel wat wandschilderingen aan ons oog voorbij komen. Bij de Olympische spelen van hetzelfde laken een pak, maar opvallend was daarbij dat het vooral gekleurde mensen waren, dat ze niet helemaal vol geklad waren en dat hen bij hen wel paste. Waarschijnlijk dat hun huidskleur een matigend effect heeft op de kleuren van de tatoeages.

Hoe anders is het in voetbal- en sommige artiestenkringen. Je ziet daar soms complete wandelende fresco's en wandschilderingen in de meest bonte kleuren. Bij de meesten begint het in hun nek, maar er zijn ook er ook nog lieden die het niet kunnen laten om ook hun hoofd nog te laten kleuren. En denk nu niet dat het alleen bij hun bovenlichaam blijft. Nee, er zijn er ook nog die op versierde wandel-stokken lopen, waarbij het voetstuk ook nog versierd is. Gelukkig zijn er ook nog die niet zo ver gaan en slechts een beperkte en soms zelfs nog kunstzinnige illustratie laten aanbrenge. Een vlindertje op de schouder bijvoorbeeld of een bloemetje op de binnenkant van hun pols, zoals de Gouden Naomi heeft.

In mijn bijvak van trouwambtenaar kom ik ook nog al eens van die wandelende wandtapijten en fresco's tegen. Vaak vol gekleurd, soms nog in het beginstadium. Het begint meestal bij het mannelijke deel van de bruidsparen en dan zijn er bruiden, die de verleiding niet kunnen weerstaan en zich ook gaan laten versieren. Wanneer ze nog jong zijn en nog een strakke huid hebben, kan het er soms nog wel mee door, maar ja, als je ouder wordt, wordt het velletje een beetje slapper en wordt je nog ouder dan wordt het velletje nog slapper en begint het meer of minder te rimpelen. En hoe rimpelliger het vel wordt des te minder zie je wat de afbeelding voorstelt en als ze dan ook nog een niet of nauwelijks gebruind lijf hebben is het kunstzinnige er al gauw af.

Tattoo's, ze kunnen soms mooi zijn, maar het merendeel kun je maar beter met het shirt van de liefde bedekken en dan liefst nog een shirt met lange mouwen. En de daarbij behorende onderdracht kan dan het beste een lange broek zijn. Want u weet het: Kleren maken de man, maar Frits Gerritsen deed meer. Hij maakte van de man een heer, maar dan wel zonder beschilderingen.

Augustinus